

Warszawa, 7 lipca 2017 roku

Szanowna Pani Profesor
dr hab. Ewa Syrek,
Kierowniczką Katedry Pedagogiki Społecznej
na Wydziale Pedagogiki i Psychologii Uniwersytetu Śląskiego
w Katowicach

Mam nieodpartą potrzebę wyrażenia głębokiego smutku i żalu z powodu odejścia Profesora Henryka Gąsiora. Czynię to w imieniu całej tradycyjnej Katedry Pedagogiki Społecznej Uniwersytetu Warszawskiego, stworzonej przez prof. Ryszarda Wroczyńskiego, w której wspólnie z nieodżałowanym Henrykiem zdobywaliśmy pierwsze stopnie na naszej naukowej drodze pod kierunkiem prof. R. Wroczyńskiego. Profesor Henryk Gąsior, człowiek wielkiego serca i zgeneralizowanej życzliwości do otoczenia, cieszył się naszą serdeczną przyjaźnią i wielkim szacunkiem za okazywane cechy osobowe i imponujący wysiłek, jaki wkładał w rozwój naukowy, łącząc pracę naukowo-dydaktyczną z działalnością społeczną. Pracowaliśmy i działaliśmy w tamtych czasach, dlatego wiemy, jak trudno było zachować rygor i rzetelności naukowej, i niewarunkowanej przyjaźni w stosunkach międzyludzkich. Dzięki takim kolegom, jak Henryk Gąsior, tworzyliśmy zespół niezawodnych przyjaciół, w którym więzi osobowe i wzajemna lojalność górowały nad czasami nieprzyjawnymi mechanizmami zarządzania i sterowania zawodowymi zachowaniami. Byliśmy dumni, że Kolega, który z nami „dorastał” i z którym nas tak wiele łączyło, stał się współtwórcą jednej z najwspanialszych jednostek akademickich – pedagogiki społecznej na Uniwersytecie Śląskim.

Wobec młodszych Kolegów Profesora Henryka Gąsiora, wobec Jego Rodziny pragniemy wyrazić serdeczny żal po Jego odejściu i pożegnać prawdziwego Człowieka, jednego z najbardziej zasłużonych twórców naszej dyscypliny – pedagogiki społecznej.

Tadeusz Pilch

*w imieniu: Mikołaja Winiarskiego, Barbary
Smolińskiej-Theiss, Wiesława Theissa i własnym –
pracowników Katedry Pedagogiki Społecznej
Uniwersytetu Warszawskiego*